

DE SLAK

Hij lijkt geschapen als lekker vet hapje
voor vogels, trilwormen en spitsmuizen - ook de mens
is lang niet vies van hem trouwens: in Frankrijk
consumeert men er ieder seizoen (van september tot maart)
zo'n 200 miljoen - voldoende
voor sommige lieden om nooit naar Parijs te gaan.

Zelf heb ik hem nooit gegeten - niet
uit sentimentele redenen (al heb ik een zwak
voor de slak), maar omdat ik voedsel verkies
waarin men zijn tanden kan zetten: zo'n hoopje slijm,
dat al smelt op je tong - nee, geef mij
dan maar liever een ferme steak, slightly underdone.

Soms zie je hem liggen op straat, platgetrapt;
daar houd ik nog minder van: als hij ergens kruipt
langs een tuinhek pak ik hem op en zet
hem terug in de aarde waarin hij thuishoort - een geste
door de eigenaar wellicht niet zo
gewaardeerd, maar first things must come first, zei Herbert Spencer.

Het moet niet meevallen heel je leven
in een slakkegang door de wereld te gaan - natuurlijk:
hij weet niet beter, dat weet ik ook;
maar toch: nooit eens even een pittig sprintje - altijd
en eeuwig in dat eendere
sukkeltempo van nog geen tien meter per uur!

Daarom doet het mij dubbel deugd dat juist hij
op zo'n stormachtig liefdesleven kan bogen, vol dolle
avances, heftige dansen, wilde
klapzoenen, driftige minnebeten - kortom,
een excitatiecurve
die niet onderdoet voor die van een dronken matroos.

Kijk daar gaat hij, ons asymmetrisch weekdier,
over zijn monorail van silver slijm,
trager dan wie ook wellicht, maar niet minder
doelbewust - en ergens in mijn hersenen hangt
dan ook dit troostrijke bordje:
'Door vol te houden bereikte de slak de ark'

C. Buddingh'

Overgenomen uit: Wil het bezoek afscheid nemen? De Bezige Bij,
Amsterdam.